

KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

THOREZ'in, CACHIN'in, MARTY'n, WAN
MININ, TSHOU HO-SININ, A. TUOMISEN,
J. LEHTOSAAREN, H. MÄKISEN, KUUSISEN,
GOTTWALDIN, LOSOVSKIN, PJATNITSKIN
FLORININ, LINDEROTIN, GARCION ja
MANUILSKIN PUHEET KOMINTERNIN
VII MAAILMANKONGRESSISSA

II

Речи т. т. Тореза, Кашена, Ван
Мина, Чоу Хо-сина, Туоминена,
Лехтосаари, Мякинена, Кууси-
нена, Готвальда, Лозовского,
Пятницкого, Флорина, Линдерота,
Гарсио и Мануильского на VII
конгрессе- Коминтерна

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen

SUOMEN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
DELEGATION KOMINTERNIN VII MAAILMAN-
KONGRESSISSA ESITTÄMÄT LAUSUNNOT:

- 1) *Tov. ARVO TUOMISEN puhe
tov. Pieckin alustuksen johdosta*
- 2) *Tov. HANNES MÄKISEN puhe
tov. Dimitrovin alustuksen johdosta*
- 3) *Tov. J. LEHTOSAAREN puhe
tov. Ercolin alustuksen johdosta*

Tov. Arvo Tuomisen puhe tov. Pieckin alustuksen johdosta

Minun tehtävänäni on lausua tälle kongressille Suomen taistelevan työväestön tervehdys, työväestön, jolla on jo takanaan yhden vallankumouksen kokemukset ja joka nyt määrätietoisesti kommunistisen puolueen johdolla valmistautuu uuteen vallankumoukseen.

Suomi kuuluu niihin maihin, joissa suurporvaristo pulan aikana turvautui fasistiseen diktatuuriin. Vuoden 1930 fasistikaappauksen suoritti suurporvaristo mobilisoimansa kulakkijoukon n.s. Lapuan liikkeen avulla. Tähän liikkeeseen saatiin mukaan joku määrä keskivarakasta ja köyhääkin talonpoikaista sekä takapajuisimpia maatyöläisiä ja maaseudun puolproletaareja. Agraaripulan äkillinen laajeneminen, vieläpä eräitä kulakkipiirejä käsittäväksi, saattoi maaseudun levottomaksi. Estääkseen talonpoikaiston kääntymisen pankkiherroja vastaan, tuhotakseen vallankumouksellisen työväestön poliittiset ja ammatilliset järjestöt ja siten painaakseen palkat alas järjesti suurporvaristo fasistisen lapuanliikkeen tunnuksilla: ”Kommunisteja ja venäläisiä vastaan”, ”isänmaan, uskonnon ja kotien puolesta”.

Suomen fasistit voivat ylpeillä, että he ainakin muutamissa koiruoksissa ovat olleet tiennäyttäjiä, jopa itselleen Hitlerille ja Göringillekin.

Hehän järjestivät jo v. 1930 Rovaniemen kauppalassa Saksan valtiopäivätalon polttoa muistuttavan provokatoo-

risen murhapolton, vangitsivat sen johdosta suuren määrän syyttömiä työläisnuoria, kiduttivat heitä mitä petomaisimmalla tavalla ja lopuksi tuomitsivat moniksi vuosiksi kuritushuoneeseen. Suomen fasistit voivat ylpeillä työväen kirjapainojen hävittämisestä, työväen omaisuuden ryöstämisestä, työväentalojen polttamisesta, työväenliikkeen toimitsijain räökkäyksestä ja kyydityksistä. He voivat ylpeillä tuhansista työläisvangitsemissistä, hirvittävästä vankilatorrasta sekä työläismurhista, joita he ovat tehneet sekä vankilamuurien sisällä että ulkopuolella. Katalat lahtaritekonsa ovat he aivan viime päivinä yrittäneet kruunata yhden Suomen työväenluokan uljaan ja rohkean taistelijan, punaisen komentajan, toveri Antikaisen teloittamisvaatimuksella ja uhkauksilla, josta rikoksesta he kuitenkin tähän mennessä ovat olleet pakoitettut pidättäytymään työväen ja intelligenssin voimakkaan taistelun ja kansainvälisen työväen — eritoten ruotsalaisten ja amerikkalaisten toverien — voimakkaan solidarisuusliikkeen takia.

Tällaista on fasistinen komento Suomessa. Sisäpoliittisesti sen tarkoituksena on työväen luokkataistelun nousumisen estäminen niin poliittisella kuin taloudellisellakin alalla, jotta porvaristo saisi hillittömästi riistää työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia. Säättämällä poikkeuslakeja ja siten kiristämällä terroria yrittää fasistinen porvaristo toteuttaa tätä ohjelmaansa. Ulkopoliittikka on niinkään täysin fasistista, kiihkoista, vain osaksi peitettyä sotavaruustelua Neuvostoliittoa vastaan. Suomen porvariston suhteet natsi-Saksaan lujittuvat yhä enemmän, mikä merkitsee Suomen sotkemista fasisti-Saksan neuvostovastaisiin hyökkäysvalmisteluihin.

Tärkeää apua Suomen suurporvaristolle fasistimullistuksen läpiajamisessa ovat antaneet taantumukselliset sosialidemokraattiset johtajat Tanner ym. He ovat hyväksyneet kuristuslakeja työväestöä vastaan. Silloin kun lapuolaiset valmistivat ryntäystä, sosialidemokraattiset johtajat

kiristivät hyökkäyksiään vallankumouksellista työväestöä vastaan. Opportunististen petturiluopioiden avulla he haluaisivat Suomen Ammattijärjestön. He tyrehdyttivät työväen taistelutahdon, ensin uskottelemalla, ettei pulaa tule, muuttaen tämän sitten uskotteluksi, ettei pula-aikana voi taistella, vaan on ”kaikkien luokkain” yhteisesti kannettava pulan rasitukset. He kehoittivat työväenjoukkoja ”rauhallisuuteen” ja fasististen roistotekojen sietämiseen.

Kommunistinen puolueemme oli ainoa, joka kutsui työväkeä taisteluun päällekkäavaa fasismia vastaan.

Mutta meidän on sanottava suoraan, ettei puolueemme aikanaan nähnyt sitä konkreettista vaaraa, että ratkaiseva siirtyminen fasismiin tulisi tapahtumaan väkivaltaisen äkkiryynnäköön kautta eikä vähitellen aste asteelta. Olimme lyöneet laimin varustautumisen fasistisen mullistuksen varalle, niin että fasismi pääsi yllättämään puolueemme. Tällöin näkyi selvästi työmme perusheikkous fasistikumousta edeltäneeltä kaudelta. Olimme liian yksipuolisesti rakentaneet vaikutuksemme legaalisen joukkoliikkeen, sen toimitsijain ja lehdistön varaan. Ei siinä ollut vikaa, että olimme voimakkaasti kehittäneet legaalista liikettä, vaan siinä, että olimme laiminlyöneet illegaalisen ja legaalisen liikkeen oikealla tavalla yhdistämisen, salaisen puolueen järjestön kiinteän ankkuroimisen syvälle legaalisten järjestöjen sisälle ja laajojen työtätekevien joukkojen keskuuteen työpaikoille. Kun legaaliset toimintaoikeudet riistettiin, niin samalla katkesi suurin osa yhteyksistä joukkoihin. Näin ollen fasistikaappauksen sattuessa puolueemme ei pystynyt täyttämään tehtävänsä joukkojen mobilisoimiseksi vastarintaan. Eduskuntaryhmämme vangittiin, kaikki legaaliset lehtemme lakkautettiin, Suomen Ammattijärjestö

hajoitettiin ja työväen työpalkat kaikkialla poljettiin häikäilemättömästi alas.

Tämän iskun johdosta kiinnitti puolueemme v. 1930 jälkeisenä kautena ennen kaikkea huomionsa oikeistopuolueopponenttien virheiden arvosteluun ja lamaantumismielialain voittamiseen, puolueen järjestökoneiston uudistamiseen, yhteyksien jälleenrakentamiseen työväenjoukkoihin sekä tätä tietä fasismivastaisen taistelun nostamiseen. Fasistikumouksessa vielä jääneiden legaalisten toimintamahdollisuuksien hyväksikäyttöön ei kuitenkaan aluksi kiinnitetty tarpeeksi huomiota. Päätöksissä me puhuimme työn välttämättömyydestä sosialidemokraattisissa ammatillisissa järjestöissä, mutta itse asiassa toimintamme pysytti työväenjoukkoja erossa näistä järjestöistä, yritimme luoda voimakkaan illegaalisen ammatillisen järjestön ja sen kautta johtaa työväen taloudellisia taisteluja. Siinä emme kuitenkaan onnistuneet ja sen kautta vain jouduimme suuressa määrin eristetyksi sosialidemokraattisista työläisistä.

Ensimmäisinä vuosina fasistikumouksen jälkeen oli kuitenkin kommunistisen puolueen harjoittama rohkea agitatio omansa nostamaan puolueen arvoa työväenjoukkojen silmissä. Ankarasta fasistiterrorista huolimatta, vastoin sosialidemokraattien levittämiä alistumismielialoja rohkaisi puolueemme työväkeä joukkotaisteluun, osoittaen välttämättömyyden päättävästi taistella fasistidiktatuuria vastaan ja useissa tapauksissa myös näyttäen käytännössä, että tuollaisella taistelulla on myös mahdollisuuksia.

Käänte työssä ammatillisen liikkeen alalla. Huomattavia saavutuksia.

Mitä tärkeimmäksi käänteeksi puolueemme pyrkiessä joukkoliikkeiden aikaansaamiseen muodostui v. 1933 puolueemme KK:n tekemä päätös työn uudelleen järjestämisestä ammatillisen liikkeen alalla. Silloin asetettiin päättä-

västi kysymys ammatillisen liikkeen painopisteen siirtämisestä sosialidemokraattisten ammatillisten järjestöjen sisälle. Me asetimme rohkeasti kysymyksen vallankumouksellisten työläisten joukkomenosta reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, huolimatta siitä, että ne vanhoihin, hajotettuihin ammattijärjestöihimme verrattuina olivat suhteellisen pieniä. Nostimme tunnuksen: laaja yhteinen ammatillinen liike. Tällä alalla voimme nyt puhuakin huomattavasta menestyksestä. Suomen ammattiyhdistysten keskusliitto (SAK), jonka jäsenmäärä v. 1933 loppuun saakka pysytteli n. 15.000 ja jonka taistelukyvyistä ei kannattanut puhuakaan muuta kuin työväen taisteluiden hajottajana, on puolueemme suorittaman työn kautta kohonnut lähemmäs 40.000 jäsenen järjestöksi, joka yhä voimakkaasti kasvaa. Parina viime vuotena on käyty runsaasti työtaisteluja. Viime vuoden aikana oli kaikkiaan 60 lakkoa ja tämän vuoden aikana jo 50 lakkoa. Tämän ohella on ollut vielä paljon enemmän sellaisia palkkaiikkeitä, jotka eivät ole johtaneet avoimeen lakkoon. Niihin on osallistunut kymmeniä tuhansia työläisiä. Monet työtaisteluista ovat olleet esimerkittäisiä yhteisrintamataisteluja. Mainitsen vain Pietarsaaren, Myllymäen ja Orimattilan työläisten lakot, joissa työläisten eri ryhmien välisen yhteisrintaman ohella oli myöskin yhteisrintama työläisten ja talonpoikain kesken.

Nämä ammatillisen liikkeen alalla saavutetut menetykset osoittavat, että työmme uudelleen järjestely oli oikea ja tapahtui oikeaan aikaan. Ne osoittavat myöskin, että puolueellamme — fasistikaappauksen edellä tekemistään virheistä huolimatta — on juurensa syvällä Suomen työväenluokan keskuudessa. Suomen työväenluokka ei ole unohtanut, että se oli meidän puolueemme, joka ammattijärjestön välityksellä koko vuosikymmenen ajan 1920—30 johti laajoja lakkoliikkeitä, se ei ole unohtanut, että juuri kommunistit silloin vuosikausia taistelivat ammatillisen

liikkeen yhtenäisyyden puolesta sosialidemokraattisten johtajien ja porvariston hajoitusyrityksiä vastaan. Tämän taistelumme merkityksen alkavat ymmärtää myöskin sosialidemokraattiset työläiset, jotka yhä suuremmissa määrin kannattavat meidän yhteistaistelun järjestämispolitiikkaamme.

V. 1933 puolueemme alkoi muillakin työaloilla kiinnittää vakavaa huomiota työhön sosialidemokraattisen työväestön keskuudessa. Painostettiin oikean suhteen välttämättömyyttä sosialidemokraattisiin työläisiin nähden. V. 1934 kesästä alkaen asetettiin kysymys yleisestä työn uudelleen järjestelystä työväen taisteluyhteyden luomiseksi fasismin hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan. Tämä oli sitäkin välttämättömämpää, kun Suomen suurporvaristo ryhtyi uusiin hankkeisiin fasistidiktatuurin kiristämiseksi. Kun se v. 1930 kohdisti iskunsa pääasiassa Suomen ammattijärjestöä, kommunistista puoluetta ja sen johtamaa legaalista vallankumouksellista liikettä vastaan, niin nyt se alkoi varustautua iskemään myöskin sosialidemokraattisia työläisiä, näiden järjestöjä, tyytymättömiä talonpoikaisjoukkoja ja radikalisoituvaa kaupunkilaispikkuporvaristoa. V. 1930 pystytetyn fasistisen järjestyksen raamit ovat työtätekevien aktiivisen vastarinnan herätessä käyneet suurporvariston riisto- ja ryöstöpolitiikalle liian ahtaiksi ja sen takia se pyrkii yhä tiukentamaan diktatuuriaan ja luokkaterroria.

Edellä on jo mainittu, että

Suomessa on alkanut laaja työväenluokan, työtätekevien talonpoikain ja intelligenssin radikalisoitumisprosessi.

Tämän radikalisoitumisen pohjimmaisena syynä ovat seuraavat tekijät:

Ensinnäkin: työtätekevien suurryöstö ja riisto, minkä Suomen suurporvaristo on fasismin turvin suorittanut

talouspulan aikana. Suurpääoma on pulan oloissa saalistanut kaikkien työtätekevien kerrosten kustannuksella entistä suuremmat voittosaaliit. Tämä on saattanut tapahtua vain alentamalla työläisten palkkoja suunnattomasti ja lisäämällä työvoiman ryöstökäyttöä, anastamalla työtätekevien talonpoikain omaisuutta suuressa mitassa ryöstöjen ja pakkohuutokauppojen muodossa, riistämällä entistä enemmän sivistyneistöä sekä muita välikerroksia. Tava-ton kurjistuminen näiden kansankerrosten keskuudessa on ollut seurauksena fasistisesta politiikasta.

Toiseksi: fasistinen taantumus on paljastanut todellisen karvansa. Nyt se ei enää kohdistu yksinomaan kommunisteja ja vallankumouksellista liikettä vastaan, vaan se uhkaa kaikkien työtätekevien kerrosten elinehtoja ja poliittisia oikeuksia. Ennenkuulumaton kulttuuritaantumus ja fasistinen pimentolaisuus näyttää kyntensä taantumuslakien, jumalanpilkkasyytteiden, fasististen kiihoituslakien, kuolemantuomiouhkan sekä kuohitsemislain muodossa. Tämä on omiansa pikkuporvarillisiakin kerroksia havahduttamaan aktiiviseen taisteluun fasismia vastaan.

Kolmanneksi. Mitä suurin merkitys työtätekevien vasemmistumiselle on työväen kansainvälisillä kokemuksilla. Saksan fasismin valtaantulo ja Hitlerin hirmuvalta ovat entistä selvemmin paljastaneet Suomenkin työtätekeville sen vaaran, mikä heille on fasistisesta valtakomennosta. Itävallan ja Espanjan työläisten sankarillinen taistelu fasismia vastaan ja sen jälkeen tapahtunut näitten maitten työväen nopea nousu tappiostaan ovat olleet omiansa sytyttämään ja nostattamaan työväen taisteluhenkeä Suomessakin. Ranskan kommunistisen puolueen johtama laaja yhteisrintamataistelu hyökkäävää fasistitaantumusta vastaan, jolla lyötiin takaisin fasismin ensi hyökkäykset, osoitti Suomen, kuten muidenkin maiden työväelle, että yhtenäisenä taisteleva työväenluokka voi fasismin hyökkäykset, torjua. **Tov. Dimitrovin rohkea**

ja sankarillinen esiintyminen Leipzigin oikeudessa on erikoisesti lohkaissut Suomen työläisiä fasismivastaiseen taisteluun ja kohottanut suuresti kommunistien auktoriteettia fasismivastaisen taistelun esitaistelijoina.

Neljänneksi. Ratkaisevalla tavalla Suomen työväenluokan taisteluhengen nostattajana ja rohkaisijana on voitosta voittoon kulkeva Neuvostoliitto. Neuvostoliiton aseman vahvistuminen, se seikka, että se on kyennyt nostattamaan taloutensa ensimmäiselle tilalle maailmassa, kyennyt takaamaan työväenluokalle, työtätekeväälle maalaisväestölle sekä intelligenssille valtavimmat mahdollisuudet elämänsä kohottamiseen, se, että sosialistinen neuvostomaa johdonmukaisella rauhanpolitiikallaan on kyennyt muodostamaan jo laajan sodanvastaisen rintaman, tämä kaikki ei voi olla vaikuttamatta työtätekevien myötätunnon kasvuun Neuvostoliittoa kohtaan Suomessa kuten muissakin maissa. Se on omansa suuresti vahvistamaan kapitaalintalouden iestä kantavain. työtätekevien pyrkimystä vapauttaa itsensä siitä ikeestä, aukaista itselleen mahdollisuudet samanlaiseen valoisaan tulevaisuuteen, kuin Neuvostoliiton kansat ovat kommunistisen puolueensa johdolla saaneet itselleen.

Tästä jo huomaa, että

laajalla fasismivastaisella työtätekevien yhteistaitelulla on Suomessa mitä otollisin maaperä.

Vaikka sosialidemokraattisen puolueen virallinen johto, samaten kuin reformistisen ammatillisen liikkeen johto kynsin hampain vastustaa työväen fasismivastaisen yhteisrintaman luomista, alkaa sosialidemokraattisten työläisten osoittama harrastus yhteisrintamaa kohtaan olla jo niin suuri, ettei sosdem. johtajisto voi sitä enää suoralta kädeltä sivuuttaa. Sen jälkeen kun huomattava osa sosialidemokraattisia järjestöjä on työläisjäsenistönsä painostuksesta

hyväksynyt päätöksiä työväen yhteistaistelun järjestämisestä, niin sosdem. lehdistössä on alettu puhua paljon varovammin työväen yhteistaistelua vastaan, onpa eväissä sosdem. maaseutulehdissä yhteisrintamaa kannattaviakin kirjoituksia. Ammatillisen liikkeen johtajisto ohranan ohjeiden mukaan lähetti kaikille ammatillisille perusjärjestöille toimintaohjeen taistelusta kommunismin vaaraa vastaan. Tämä toimenpide nostatti ankaran arvostelun sosialidemokraattistenkin työläisten taholta. Suurissa ammatillisten järjestöjen kokouksissa, kuten Helsingin maalarien ja muurarien, vain muutama henkilö useasta sadasta osanottajasta äänesti SAK:n reformististen johtajain kierto-kirjeen puolesta, vaikka kokouksen osanottajista huomattava osa oli sosialidemokraatteja. Työväen painostuksesta ei sosdem. johto ole uskaltanut uhkaamiaan järjestöistä eroitustoimenpiteitä toimeenpanna.

Tätä vasemmistumista koettavat eräät sosialidemokraattiset keskustalaisjohtajat pidätellä vasemmistolaisilla fraaseilla. Mutta sosialidemokraattisen puolueen sisällä esiintynyt vasemmisto hakeutuu nopeasti selvälle fasismivastaisen taistelun tielle. Sosdem. puolue ei ole enää yhtenäinen Tannerin ja kump. ohjeita sokeasti noudattava joukko, siellä kehittyy voimakas työväen yhteistaistelua kannattava sivusta. Ensi kertaa on Suomessa myöskin havaittavissa suurempi pikkuporvarillisten, eritoten intelligenssipiirin, irrottautuminen taantumuksellisen suurporvariston talutusnuorasta. Ja erityisen tärkeä seikka on se, että työtätekevän talonpoikaistonkin tyytymättömyys ja aktiivisuus kasvaa. Eräissä tapauksissa on käytäntö jo osoittanut, että nämä työtätekevät kerrokset vastaavat kommunistien yhteistaistelukutsuun. Pikkuporvarillisten intelligenssipiirien aloittamaan kuolemantuomiota vastustavaan adressiliikkeeseen lähti mukaan puolueemme kehoituksesta laajat työväenjoukot, kehittäen tästä taistelusta todellisen joukkoliik-

keon. johon osallistui n. 125.000 työtätekevää. Fasistien järjestämät agitatsiotilaisuudet erällä paikkakunnilla ovat muuttuneet kommunististen ja sosdem. työläisten fasismivastaisiksi mielenosoituksiksi.

Laajojen kansankerrosten radikalisoitumiseen ja liikehtimiseen vastaa suurporvaristo jatkuvalla fasistisen diktatuurinsa kiristämällä.

Tästä on osoituksena mm. parlamentin päätösvallan rajoittamistoimenpiteet n.s. talousneuvoston perustamisuhkan kautta, yhä lukuisempien fasististen taantumuslakien hyväksyminen ja käytäntöönotto, laaja kamppailu teloituslain käytäntöönottamiseksi, törkeä provokatio ja hillitön ohranan ajojahti SKP:tä ja sen parhaita toimitsijoita kohtaan. Jatkuvasti vangitaan, ohranan komeroissa rääkätään ja murhataan puolueemme työntekijöitä, jotka rohkeasti, pelkäämättä taistelevat sekä vankilassa että sen ulkopuolella petomaista fasismia vastaan.

Fasismi kiristää hyökkäystään myös Suomen ruotsalaisen kansanosan oikeuksien kimppuun. Kun v. 1930 fasistien johtohenkilöt julistivat ruotsalaista talonpoikaa kalastellessaan: "Eivät tämän maan pelot kysy, mitä kieltä kyntäjä puhuu", niin nyt fasistiset yllyttäjät käyvät kiihkeää kamppailua Suomen ruotsalaisen kansallisuuden oikeuksien ryöstämiseksi, yllyttäen suomanista kansalliskiihkoa ja aktiivista taistelua siinä tarkoituksessa.

Suomen porvariston yhä selvempi orientoituminen imperialististen suurvaltojen, eritoten Englannin käskyläiseksi ja fasistisen Saksan mielettömän sotapolitiikan kannattajaksi ja yhä kiihkeämpi sodan aineellinen ja ideologinen valmistaminen on niinikään fasistisen diktatuurin kiristymisen merkki. Suomen musta papisto, fasistilehdistö ja Saksan yleisesikunnan kanssa vehkeilevä suojeluskunta

ja armeijaupseeristo käy mitä häikäilemättömintä propa-
gandaa suur-Suomen puolesta. Maalailaan oikein leveä
tulevaisuuden plaani, jolloin koko Neuvostoliiton pohjois-
alueet aina Uralia myöten liitettäisiin mokomaan läntisen
”kulttuurin” etuvartiomaahan.

Olisi kuitenkin aivan väärin nähdä Suomessa pelkäs-
tään fasismia ja fasististen pyrkimysten lujittumista. Yk-
sinpä porvariston ja fasistien omassakin leirissä esiintyy
ja syntyy vakavia ristiriitoja. Kun suomalaisen fasismin
joukkopohjaa yritetään laajentaa shovinistisella kiihoituk-
sella maan ruotsalaista vähemmistökansaliisuutta vastaan,
herättää tämä kiihoitus ja hyökkäykset samalla vastusta
ruotsalaisen kansan pikkuporvariston ja erikoisesti intelli-
genssin piireissä. Talonpoikain vastustusliikkeen leviämi-
nen hajottaa porvaripuolueiden kannattajajoukkoa. Tämä
ei luonnollisestikaan voi olla heikentämättä porvariston
rintamaa, minkä kannattajina esim. ruotsalaiset miltei ko-
konaisuudessaan tähän asti ovat olleet.

Samalla kun me merkitsemme vakavasti huomioon
otettavina tekijöinä nämä porvariston sisäiset ristiriidat ja
käytämme niitä hyväksemme, samalla me toteamme, ettei-
vät ne suinkaan ole tärkein tekijä.

**Tärkein tekijä fasismin kukistamisessa on työväen
luokkataistelun voimistuminen ja kommunistisen
puolueen toiminta, sen johtama laaja yhteisrin-
tamataistelu.**

Siksi puolueemme nyt kiinnittää päähuomionsa laajan
fasismivastaisen yhteisrintamataistelun järjestämiseen. SKP
selittää, että se ei rajoitu vain työtätekevien oikeuksien ja
vapauksien puolustamiseen, vaan pyrkii se yhdistämään
koko työväenluokan taisteluun kaikkien demokraattisten
jätteidensä puolustamiseksi, joita vastaan fasismi nyt
hyökkää.

Me keholtamme työläisiä joukkovoimin puolustamaan sosialidemokraattistenkin järjestöjen taisteluvapauksia ja toimintaoikeuksia fasistien hyökkäyksiä vastaan. Me kehoitamme kommunistista nuorisoa, joka on liian ahtaasti työskennellyt vain omassa joukossaan, solmimaan yhteyksiä sosialidemokraattisten työläisnuorten kanssa ja vaikuttamaan, että niistäkin järjestöistä tulisi fasismivastaisen taistelun elimiä. Me taistelemme kaikkien sellaisten työväen yhteistaisteluja jarruttavien ennakkoluulojen voittamiseksi, joita on toiselta puolen sosialidemokraattisilla työläisillä, kun he epäilevät kommunistien vain taktikoivan, ja toiselta puolen yhä eräillä kommunisteilla, jotka pelkäävät yhteistoiminnassa sosdem. työläisten kanssa menettävänsä kommunistisen puhtautensa. Me taistelemme kaikilla rintaman osilla fasismia ja sodan vaaraa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta.

Että puolueemme kykenisi tehtävänsä suorittamaan, tulee lakkaamatta taistella sen bolshevisoimiseksi. Siinä työssä meillä on erinomainen opettaja Neuvostoliiton kommunistinen puolue, sen ja koko maailman proletariaatin suuri johtaja tov. Stalin. Siinä ohjaa ja auttaa meitä välittömästi Kominternin Toimeenpaneva Komitea, kuten se on tähänkin asti tehnyt. Me uskallammekin Suomen työväestölle julistaa, että SKP kulkee horjumattomasti bolshevismin tiellä. Emmekä me epäile, etteikö SKP kykene johtamaan Suomen työväen edessä olevissa vallankumoustaisteluissa voittoon. Me tervehdimme tov. Antikaista ja niitä monia satoja parhaimpia taistelijoitamme, jotka sankarillisesti taistelevat fasistisissa vankilahelveteissa, ja me tiedotamme heille: teidän puolueenne on terve, se vahvistuu ripeästi, se on iskuvalmis ja se iskee. Me uskallamme myöskin sanoa Suomen

fasistiselle porvaristolle, että teidän interventsio- ja Karjalan valtaussuunnitelmanne tulee päättymään proletaariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen ja Neuvosto-Suomen luomiseen. **(Suosionosoituksia.)**

O. V. KUUSINEN

NUORISOLIIKE JA TAISTELU
FASISMIA JA SODANVAARAA
VASTAAN

KOMINTERNIN VII MAAILMANKONGRESSISSA
ELOKUUN, 17 P:NA 1935 PIDETTY PUHE

VALTION KUSTANNUSLIIKE
KIRJA — PETROSKOI 1935

О. КУУСИНЕН: Движение молодежи и борьба против фашизма и военной опасности.



materialistisia ja kommunistisia ihanteita, ne on vietävä laajoihin nuorisojoukkoihin, ne on juurrutettava niihin.

Tosiasiat todistavat, kuinka suuri on Neuvostoliiton auktoriteetti kapitalistisissa maissa, erikoisesti nuorisojoukkojen keskuudessa. Mutta kuinka heikkoja me vielä olemmekaan Neuvostoliiton suurten saavutusten tunnetuksitekemisessä! Kuinka heikkoja me olemmekaan, kun on kysymys siitä, että näytettäisiin koko ihana tulevaisuus, joka avautuu neuvostomaan nuorison eteen. Tämä on eräs nuorisoliikkeen tärkeimpiä poliittisia tehtäviä.

Edessäni on viime keväänä keskikoulun päättäneen neuvostomaan tyttären puhe. Kuulkaapas, miten hän kuvaa neuvostomaan nuorison asemaa:

"Vieraanvaraisesti ja selkosen selälleen ovat edessämme avattuina ovet riemuisaan luovaan elämään!

Insinöörit, sorvaajat, traktoristit, agronomit, kirjailijat, kemistit, sähkötekniikot — kaikki ovat tarpeen nuorelle ihanalle synnyinmaalleni!

Niin, V. V. Majakovski on oikeassa: "Ihana on elämä ja ihanaa on elää" tällaisena erinomaisena aikakautena ja erinomaisessa maassamme! Meidän ikätoverimme ulkomailla eivät ole milloinkaan eläneet näin erinomaisia, elämäntäyteisiä, aurinkoisia ilonpäiviä kuin me nykyään elämme.

... Tämän mahdollisuuden iloisesti, reippaasti ja hyvin opiskella ovat meille valloittaneet meidän vanhempamme, veljemme suuren kommunistisen puolueemme johdolla lokakuun taisteluissa ...

... Meidän keskuudessamme on ei vain tulevia insinöörejä, teknikkoja, kemistejä, agronoomeja, Punaisen Armeijan komentajia, lentäjiä, tankkimiehiä, — meidän joukossamme on myöskin kirjailijoita, runoilijoita, säveltäjiä, kuvanveistäjiä, meidän joukossamme on verkkopallon pelaajia, shakinpelaajia, mainioita urheilijoita!

... Olemmehan me Neuvostomaamme nuoria isäntiä ! Edessämme on valtava tehtävä — alistaa avaruus ja aika!

Me tahdomme elää, meidän on elettävä ja me tulemme elämään kauan, sillä Vladimir Iljitsh antoi meille teh-

tävän — rakentaa valmiiksi kommunistinen yhteiskunta. Hän sanoi: — ”juuri nuorison on rakennettava kommunistinen yhteiskunta”...

... Niin, me

ymmärrämme ja valtaamme kaiken
sinitaivaan ja arktiikan yön.
Ja kun maa meiltä kuntoa vaatii,
joka ainoo teemme sankarityön.

... Sankaruus meidän maassamme ei ole yksinkertaista järjetöntä maineen tavoittelua: meidän sankaruu-
temme on jokapäiväisessä vakavassa taistelussa ja
työssä.”

(Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Koettakaa, toverit, esittää tämä maittenne kielillä, mutta ehdottomasti nuorison verevällä kuvarikkaalla kielellä ja te tulette silloin vakuutetuiksi, että tällä tavalla voidaan vallankumouksellisessa agitatsiossamme saavuttaa paljon enemmän kuin- hengettömillä tilastoilla.

* *
*

Toverit, nuorisoliikkeemme myönteisistä esimerkeistä, joista olen tässä kertonut, olette nähneet, että eräissä maissa on kommunistinen nuoriso jo ottanut ensimmäiset ratkaisevat askeleet oppiakseen ”purjehtimaan luokkataistelun myrskyisällä merellä”, kuten täällä lausui tov. Georgi Dimitrov.

Me kaikki tässä kongressissa olevat olemme vahvan uskon elähdyttämät, että uusi taktillinen orientoituminen, jonka tov. Dimitrov meille sellaisella vakuuttavaisuudella osoitti, voi auttaa meitä saavuttamaan todella suurta menestystä yleismaailmallisen liikkeemme kaikilla aloilla eikä viimekädessä nuorisoliikkeessämme.

Mutta eräs seikka, toverit, on varma: asia ei luista itsevirtauksella. Ennen kaikkea on aivan välttämätöntä kommunististen puolueiden alituinen

mitään vakavaa nuorison yhteisrintaman luomiseksi.
(Kauankestäviä suosionosoituksia.)

Asia vaatii, että nuorison vallankumouksellinen liike olisi vähintään kymmenen kertaa laajempi kuin meidän puolueemme ja nuorison yhteisrintama sata kertaa laajempi. Että se monissa maissa on täysin mahdollista, sen osoittaa ranskalaisten ja amerikkalaisten nuorisoliittolaisten saavuttama menestys.

Vain siinä tapauksessa, että me kaikkialla käymme tiukasti kiinni tähän työhön ja teemme sitä kunnollisesti, jos me tässä työssä saavutamme todella huomattavaa menestystä, vasta silloin me voimme sanoa, että me bolshevistisesti valmistamme joukkoja imperialistisen sodan varalle.

Me kutsumme yhteisrintamaan myöskin nuorison passivistisia järjestöjä, mutta meidän on väsymättä valistettava nuorisoa siihen suuntaan kuin opetti Lenin:

”Sinulle annetaan kivääri. Ota se ja opettele hyvin sotataito. Tämä taito on välttämätön proletaareille — ei sitä varten, että ampuisit veljiäsi, toisten maiden työläisiä, niinkuin tehdään nykyisessä sodassa ja niinkuin sinua neuvovat tekemään sosialismin petturit, — vaan sitä varten, että taistelisit oman maan porvaristoa vastaan, jotta riistosta, kurjuudesta ja sodista tehtäisiin loppu, ei hyvillä toivomuksilla, vaan voittamalla porvaristo ja riisumalla se aseista.”¹

(Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Jos meidän puolueemme ja nuorisomme lähtevät tässä hengessä taisteluun sotaa vastaan, niin ei ole epäilystäkään siitä, etteikö tuleva vastavallankumouksellinen imperialistinen sota johtaisi useissa maissa vallankumoukseen, niin että tämän sodan lopussa joku Göring ei tule näyttämään kauniimmalta kuin Van der Lüpbe Leipzigissä.

(Kauankestäviä suosionosoituksia.)

Eläköön bolshevistinen nuoriso!

¹ Lenin, XIX nide, s. 328. Suomeksi kokoelmassa: N. Lenin. Nuorisosta, s. 17.

Eläköön meidän yhteinen ihana neuvostoisanmaamme!

Eläköön maailman proletariaatin suuri johtaja Stalin!

(Myrskyisiä kauankestäviä suosionosoituksia, kaikki nousevat seisoaalleen. Salin kaikilta ääriltä kuuluu edustajien t e r vehdyshuudahduksia: "R o t Front!" "Hurraa!", "Banzai!" Edustajistot laulavat vallankumouksellisia laulujaan: "J u n g e Garde", "Carmagnole" y.m.)

